Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Novo življenje v ljudeh

10. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Velikonočno jutri pri Nikodemu
2. V Lazarjevem gostišću
3. Pri Nikodemu
4. V božjem mestu
5. V Betaniji
6. Kje se mudi Jezus ?
7. Jutranja pobožnost na griču
8. Pilat
9. Marija Magdalena
10. Praznik v betaniji

1. Velikonočno jutro pri Nikodemu

1 V Lazarjevem gostišču so vsi že zelo zgodaj vstali, da bi tistim, ki so hoteli oditi v mesto, še postregli. Molče in zaprti vase so šli potem Nikodem, stotnik, mati Marija in Marija Magdalena zopet k Nikodemu domov, kjer so razen Petra in Janeza srečali še Salomo in Marijo, Jakobovo mater.
2 Bolečina ponovnega srečanja je pri ženskah sprožila potok solz. Medtem, ko so učenci poskušali najti tolažilne besede, je šla Marija Magdalena tiho ven, da bi se na Jezusovem grobu sama izjokala.
3 Žene so priskrbele mazila in druge potrebščine za balzamiranje, skrbelo pa jih je zaradi velikega kamna, ki je zapiral grob. Tedaj pa je stotnik rekel: »Prepričan sem, da mazil ne boste več potrebovale. Duhovno doživetje z Jezusom mi daje prepričanost, da je Njegov grob prazen! Jezus živi! On je vstal! – Zato se veselite in pustite vse žalovanje! Jezus je premagal smrt!«
4 Vsi so ga presenečeno pogledali, toda nič niso vprašali in nato so šle tudi tri žene molče proti grobu v skali.
5 V Nikodemovem vrtu jim je že prišla nasproti Marija Magdalena in razburjeno zaklicala: »Grob je prazen! Jezus živi! Videla sem Ga od daleč, odhitela sem proti njemu, da bi ga objela, vendar mi je On to zabranil in rekel: »Ne dotakni se Me!« naročil mi je še, naj vam vsem oznanim, da sem Ga videla! O, moje srce je tako razburjeno, ker sem ga ponovno videla!«
6 Čisto pretreseno so žene odhitele nazaj k grobu in našle potrditev njenih besed. Kamen je bil odvaljen, grob je bil prazen! Vendar sta dva sijoča mladeniča varovala

mesto groba in jim oznanila, da je Mojster vstal.
7 Peter in Janez, ki sta sledila ženam, sta prav tako videla angela ob grobu. Nenavadno vznemirjeni so se vrnili vsi nazaj v Nikodemovo hišo in pripovedovali prijateljem o tem čudežu. Tedaj so hitele govorice naprej: »Mojster živi? – Mogoče bo prišel vsak trenutek k nam! – ali Ga naj iščemo pri drugih učencih«
8 Samo Marija Magdalena je molčala in bila polna notranje žalosti, kajti, videti Ga, govoriti z Njim, pa vendar ji ni bilo dovoljeno, da se Ga dotakne - to je bilo za njeno po Jezusu hrepeneče srce preveč boleče!
9 Janez je videl njeno žalost in ji poskušal pojasniti, da je potrebno Mojstra sedaj dojeti (razumeti) samo v duhovno – nebeški ljubezni. »Zato se moraš tudi ti, ljuba Magdalena, otresti pomislekov, da je bil Jezus človek, enak nam! Moraš se naučiti dojeti, da je on Bog od večnosti do večnosti!«
10 Janez je nadaljeval: »Sedaj moraš razumeti, da se je njegovo učlovečenje zgodilo, da bi nas osvobodil od starega Adamovega prekletstva. Da, da bi nam ljudem zgradil pot do notranjega življenja z Bogom, kot našim Stvarnikom in Očetom! In bi uporabo pravega sredstva za dosego tega visokega cilja za vse ljudi najprej sam doživel! Da pa bi do te resnično blažene, toda čisto duhovne povezave z Njim, kot našim Bogom-očetom dospeli, je on svoje veliko, že davno napovedano odrešenjsko delo, kot človek, tu med nami pričel. Ta obdobje Njegovega dela je sedaj mimo. Drugo obdobje bomo smeli še skupaj doživeti. Vendar tretje obdobje stoji še pred vsemi tistimi, ki bodo Njegovemu zgledu, kot človeku, sledili v duhu Njegove ljubezni in notranje resnice. Zato ne ljubi Jezusa nič več, kot človeka s svojimi čuti, temveč Ga ljubi kot najčistejšega Duha samo v svojem srcu! Potem se bo on, po njegovi napovedi tudi tebi, kot nam, razodel v Duhu!«
11 Te besede so bile kot balzam za njeno ranjeno srce, toda tudi drugi so ta globoka razodetja o Jezusovem notranjem bistvu pozorno poslušali in postali notranje bolj veseli, čeprav je njim vsem njihov priljubljeni Mojster manjkal. Nato so se učenci, Peter kot prvi, odpravili v Jeruzalem k drugim bratom, da bi jim oznanili, da Mojster živi!
12 Stotnik se je že pred tem poslovil z besedami: »Moja dolžnost me kliče! Preiskati moram grob in potem o tem poročati Pilatu!« Ko je potem hitel skozi vrt, ni videl nobene rimske straže, zato je šel sam noter v skalno votlino. Tu se zopet videl oba mladeniča v nadzemeljski svetlobi , ki ju je že prej videl v duhu, in sta mu sedaj zaklicala: »Pohiti in stori svojo dolžnost! Mojster te potrebuje!«
13 Stotnik je odhitel k Pilatu in poročal: »Grob Križanega je prazen! Jezus živi! Nekatere žene so Ga še videle in z Njim govorile! Vsaka zmota je tu izključena, jaz sam sem preiskal grob!«

14 Pilat, ki mu je bila ta nenavadna vest na kratko že pred tem sporočena, je sedaj pustil pripeljati stražo, da bi s prisego potrdili njegovo izjavo. Straža je poročala: »Ponoči je nenadoma močan blisk razsvetlil vso okolico in njegova svetloba je povzročila, da je bilo vse vidno, toda enega človeka ni bilo videti nikjer. Blisk je pretrgal skalni grob in kamen pred odprtino je izginil iz groba pa so pritiskali tako svetli žarki luči, da smo se mi vsi čisto oslepljeni vrgli na zemljo. In nato je nastala vse naokrog zopet globoka noč. Nenadoma so tla pod nami postala tako grozljivo vroča, da smo zbežali in v naših bivališčih javili to dogajanje.«
15 Pilat se je zaradi teh nenavadnih dogodkov počutil brez moči; zaradi tega je poslal velikemu duhovniku pismo z vprašanjem: »Kaj pravite vi k tem dogodkom?!« Pismo je zaključil z besedami: »Ta nasilna smrt tega nedolžneža ni bila moja, temveč vaša volja! Zato sedaj tudi odgovornost nosite vi!«
16 To sporočilo je med templarji sprožilo veliko paniko! Nenadoma so začeli verjeti, da je za njih napočil sodni dan! Jezus živi? Kaj bi lahko sedaj naredili? Večina se jih je splazila iz templja. V njihovih srcih se je oglasila vest! Pilat pa ni od njih dobil nobenega odgovora.

2. V Lazarjevem gostišču

1 Tudi v Lazarjevo gostišče pri Jeruzalemu, ki je bilo znano vsem prijateljem, so učenci prinesli to veselo sporočilo, da je grob prazen in da so nekatere žene Jezusa že videle in z Njim govorile.
2 Ko so bili zvečer vsi učenci in mnogi prijatelji zbrani tam, je Janez spregovoril še enkrat o tem, da Jezus sedaj ni več človek, temveč najčistejši Duh, ki pa se jim lahko sedaj v Svoji človeški obliki lahko vsepovsod prikaže. – »Kajti« je rekel Janez: »naj to zveni še tako nedoumljivo, je sedaj to resnica, da bo tam, kjer Ga bodo ljubili in molili v Duhu in resnici! In če se mi sedaj vsi v naših srcih iskreno povežemo, je On tako tudi pri nas in med nami! To čisto duhovno Bitje je posledica njegovega prostovoljnega nedolžnega trpljenja in smrti. Vse človeške prepreke smrti je On predrl. Vse zemeljsko – človeško je postalo božje. In zato potrpimo! On že ve za uro, kdaj bo lahko postal viden tudi nam. Mi pa hočemo upati na Njegov prihod in se hvaležno veseliti, da je On tudi za nas premagal smrt! Da bo s tem naš cilj, to večno življenje z Njim toliko bolj osvetljeno, postalo vidno pred nami!«
3 Temu novemu razkritju v božjem namenu ob prostovoljni smrti njihovega ljubljenega Mojstra so vsi tiho prisluhnili in poskusili to sprejeti vase. Sredi noči so potem prišli učenci iz Emmausa in pripovedovali s svojem čudovitem doživetju z vstalim Jezusom.

3. Pri Nikodemu

1 Zgodaj zjutraj so šli učenci z Lazarjem in prijatelji zopet nazaj k Nikodemu in pripovedovali tistim, ki so ostali tam, o prikazu vstalega Jezusa pri njih. Vsi so pobožno prisluhnili tem čudovitim besedam; nato je nastopila globoka tišina in nihče si ni drznil nič vprašati. Tedaj pa je naenkrat stal Mojster med njimi! Njegov čisti pogled je šel vsem globoko v srce in žene se niso mogle ubraniti solz.
2 Jezus pa jim je rekel: »Mir! Sveti mir bodi z vami! Vaša žalost naj se spremeni v veselje! Vse vaše žalovanje je sedaj končano, ker Sem sedaj zopet med vami! Toda tako vidno kot sedaj, ne bom mogel vedno ostati z vami. Vi morate zopet postati čisto prosti in notranje utrjeni za Moje priče, za nosilce Mojega Duha, da bi delali svobodno, kar sem vas tako pogosto učil! Moj Duh v vas vam bo vsak čas oznanjal, kaj smete delati in delovati v Mojem imenu! Ostanite v ljubezni! Ostanite povezni z Mojim duhom in služite drug drugemu! Potem boste zvedeli, da sem Jaz, ki vam tudi sedaj služim, kot sem to delal kot človek! Ne sprašujte: »Kje Si bil?« Moj Duh daje o tem vašem duhu sporočila! On vas bo vodil v vse resnice in modrosti! In vsi, ki bodo izpolnjevali Mojo voljo, naj to zvedo. Toda sedaj ne molčite več pred ljudmi, da boste tudi vi postali izpolnjevalci! Ne bojte se ničesar, kajti Jaz sem za vas vse premagal! Moja ljubezen v vas bo vselej vaša moč! Sprejmite vsi Moj blagoslov in pozdravite druge brate! - Mir z vami!«
3 Njegovi pogledi so blagoslavljajoče mirovali na prisotnih in tako hitro, kot se je prikazal, je postal zopet neviden!
4 Učenci so se molče spogledali. Njegova mati pa je jokala v najčistejšem veselju! In zopet je bil Janez tisti, ki je prevzel besedo in rekel: »Dragi bratje in ljubljene sestre! Sedaj ste vsi to sami videli, da naš Mojster živi! On je med nami in v Svoji ljubezni vedno prisoten! Sedaj pa leži na nas, da mu pripravimo samo veselje. Neizmerna je ta sreča, da se nam je Sam prikazal. In česar nam ni rekel, to občutimo, da je Njegova neskončna ljubezen do nas še vedno ista, kot nekoč, ko je živel med nami kot človek. Eden pa je med nami, ki je bil priča Njegovega največjega usmiljenja. (Op. Rimski stotnik skozi svoje duhovno gledanje) In jaz se zavedam, da tega velikega Jezusovega dejanja ne more dojeti in izmeriti noben človek! Kako visoko stoji vendar njegova ljubezen proti naši slabotni ljubezni! Kako smo bili mi sebični, upali smo samo na eno znamenje Njegove ljubezni in vsemogočnosti in se nismo brigali za druge! Tukaj vas moram spomniti na brata Judeža. Zakaj smo ga pustili samega v Njegovi dušni stiski? Toda Gospod je vedel tudi za to in je obudil drugega brata, ki je tega zapeljanega ljubeče sprejel! (Op. 2 – To je bil Dizma; glej. 8/))
5 Mi, ki smo vedno sedeli pri Njegovi mizi in uživali ljubezen nad ljubeznijo in milost

nad milostjo, mi smo se počutili zapuščene in žalostne! O, tega velikega uboštva naših duš na ljubezni, ki je prišla na dan, se jaz sramujem. Namesto, da bi verovali, smo bili obupani! Šele sedaj, ko smo videli in slišali našega Mojstra, smo šele zopet postali veseli! Zato se Mu vsi zahvalimo za ta novi osrečujoči občutek: O, Gospod Jezus! Ostani pri nas, da ne bo več večer v nas! Raztresi rog obilja Svojega Duha na naše še tako slabotne duše, da bomo ozdraveli na duši in telesu! Da bomo postali pravi pričevalci za Tvojo neskončno ljubezen! Amen!«
6 Sveta tišina in sveti mir je obdal vsa srca .Nato je vstal Lazar in še enkrat zahvalil Gospodu za neskončno milost Njegovega prihoda in prosil učence in vse prisotne, da gredo z njim v Bretanijo, da bi tudi tam vsi zvedeli, da Jezus živi in da bo s tem mir in veselje vstopilo tudi v njihova srca. Po obedu, v ljubezni, ko je vsesplošno veselje doseglo višek, je Lazar ponovno opomnil na odhod. Slovo je bilo ganljivo, ker so mnogi hoteli priti šele pozneje za njim. Vsi so občutili, kako skupna žalost in skupno veselje vsa srca trdneje kuje skupaj.

4. V božjem mestu

1 Na poti v Bretanijo so šli možje skozi Jeruzalem, kjer so bili vsi ljudje vidno vznemirjeni. Templarji so preiskali grob v skali, rimska posadka je okrepila svoje straže in nove čete so bile na pohodu in prebivalci so jih opazovali s prestrašenimi pogledi. Vsepovsod so se zbirali ljudje in se živo pogovarjali, zaradi česar so pustili rimski poveljniki vse javne prostore zasesti s podvojenimi stražami. In vse to – zaradi Jezusa!
2 Ko je stotnik z Lazarjem prišel mimo palače Poncija Pilata, si je izprosil še nekaj vojakov za spremstvo in za varnost na poti v Bretanijo. Tudi v okolici templja je vladal velik nemir. Iz najsvetejšega se je izlival neki žar, tako, da veliki duhovnik ni mogel stopiti pred dimni oltar in še vedno je zagrinjalo viselo pretrgano navzdol. Če je bil prej tempeljski preddvor mesto, kjer so nekateri delali dobre kupčije, je bilo danes vse mirno, kajti ljudje so se zanimali samo za čudež Jezusovega vstajenja.
3 Groza velikega petka je pričela delovati in preudarnejši so glasno kričali: »Nedolžnega ste križali! Kdo nam bo pomagal, da nam bo kazenska sodba Boga odpuščena!«
4 Stotnik je z Lazarjem stopil k njim, zapovedal mir in zaklical: »Meščani Jeruzalema. Ohranite mir in pojdite domov v vaša stanovanja. Jezus, Križani živi! Ne bojte se Ga! Kajti, če je bil kot človek naš prijatelj, je to On danes kot iz groba vstali, toliko bolj! In vsi Njegovi nauki ljubezni in ponižnosti živijo naprej! Zato verujte v Njega, ljubite se med seboj in pozabite na žalost zadnjih dni; kajti On je trpel za tujo krivdo in je

poravnal vsa naša napačna dejanja! Kot že stoji zapisano v Izaiju: In je s tem izpolnil Božjo besedo. Sedaj pa Mu moramo dokazati, da ni zaman trpel in se boril! Oče, odpusti jim, kajti oni ne vedo, kaj delajo! – Te Njegove zadnje besede nam dajejo dokaz o Njegovi preveliki ljubezni do ljudi. Sedaj ne potrebujete nobene duhovniške kaste, kajti Jezus je prevzel mesto velikega duhovnika. On živi! Toda On hoče zasesti naša lastna srca, kot Svoj, od Boga Njemu posvečeni tempelj. Zato pojdite v miru domov in vselej ohranjajte mir! Mi, kot rimski pogani ščitimo vašo novo vero!«
5 Stotnik je pozdravljajoč stopil nazaj. Lazar pa se je veselil nad novim bratom in rekel: »Kakšen ogenj! Kakšen duh! Resnično, evangelij je Božji meč, ki vse osreči, ki v to verujejo.

5. V Betaniji

1 Po daljšem jahanju so prijatelji prispeli v Betanijo, kjer so bili deležni vsemogoče ljubezni. Tudi do tja je prodrla vest, da Jezusa ni več v grobu. Tedaj pa je bila vsem prebivalcem, tudi hlapcem in deklam, oznanjena resnica, da Jezus živi! Jezus je prodrl skozi najtemnejšo noč smrti in je s tem smrti odvzel vso žalost in težo! Tedaj šele je razumela sestra Marta njegove besede: »Jaz sem vstajenje in ljubezen!«
2 Vendar Marija, ki je bila drugače tako mirna, je bila sedaj vznemirjena in je postavljala toliko vprašanj, da ji ni mogel nobeden dati pravilnega odgovora.
3 Tedaj pa je stopil stotnik do nje in ji rekel: »Pomiri se in bodi vesela! Jezus pozdravlja tudi tebe, kot tudi vse druge, ki so tukaj!« Takoj je postala mirnejša in se stotniku zahvalila za prave besede. Ta pozdrav je bil kruh, po katerem je hrepenela njena ljubezen in tako je ponudila stotniku obe roki, se mu še enkrat zahvalila in ga prosila naj to hišo smatra kot svojo.
4 Po kratkem, mirnem odmoru, medtem so se popotniki umili in osvežili, se je nato lahko govorilo o pohodu in posameznih doživljajih z Vstalim (Jezusom). Prišla je noč in tudi minila, toda nihče ni mislil na utrujenost ali počitek, to novo, nesluteno ni dopustilo nobenemu drugemu občutku, da se dvigne, kot samo tej veliki sreči.: Mojster živi in pride mogoče tudi k nam?! – In Marija, Lazarjeva sestra je dala še navodila, da so imeli vse pripravljeno za Mojstrovo dobrodošlico! Tako je minilo nekaj dni v miru in razmišljanju! Gostje in prijatelji so prihajali in odhajali. Stotnik se je še posebno razveselil, ko sta prispela Marija, Jezusova mati in Magdalena, ki sta hoteli ostati za dalj časa v Betaniji.
5 Nekega jutra je prinesel neki sel sporočilo o prihajajočem Kisjonahu; in sredi dneva je že tudi on sam prispel v Betanijo. Kakšno veliko snidenje. Veselje se je stopnjevalo do blaženosti, ko sta Kisjonah in Marija smela skupno gledati o tem velikem

odrešenjskem delu njunega ljubljenca Jezusa v duhovnem svetu! Nebeška duhovna bitja so jima oznanjala o preblaženi sreči, da so vsi, ki so že davno pomrli in so tavali okrog v temi svojih dojemanj o nalogah in cilju svojega bivanja (obstoja) sedaj smeli zgrabiti Jezusovo milostno roko in biti vodeni do najjasnejše odrešitve vseh zablod. Sijoči angel jima je razlagal: »Od kar obstaja celotno stvarstvo, se nekaj takega še ni zgodilo, da bi se dobrota obdržala in ljubezen zmagala! Res smo se tresli od bolečine, ko se je Gospod v lupini človekovega Sina Jezusa žrtvoval in šel v smrt in s tem Svojemu stvarstvu podelil novega duha. Toda kakšen blagoslov, kakšno veselje je bilo potem, gledati in občutiti to živo srečo vseh tistih, ki so medleli v svojih ozkih grobovih. (Op. grobovi pomeni ozke in posvetne pojme in vrednote, ki v duhovnem svetu nimajo nobenega obstoja.) Sedaj pa niso več zaprta nobena vrata! Noben stražar ni več potreben! Vsak je sam nad seboj svoj lastni stražar. Mi pa stojimo polni spoštovanja pred življenjem tega novega duha v vseh tistih srcih, ki ljubijo Jezusa in v duhu hočejo pomagati, graditi na Gospodovem odrešenjskem delu! V hvaležni ljubezni se že mnogi drenjajo tja k takšnemu delu. Kajti najsrečnejši kraj nebes je od sedaj naprej splošno premoženje tistih, ki na tej zemlji spoznajo Jezusa, kot našega Gospoda, s čimer je moč hudobije (hudiča) silno zmanjšana!«
6 Po kratkem premoru je angel nadaljeval: »Vi bi morali samo videti in doživeti, kako se je Lucifer, padli brat, s svojimi angeli zbiral okrog Golgote, da bi svojim vazalom dokazoval da : Veliki, obstaja Veliki! (se pravi: on Lucifer se ne uklanja v ponižnosti božji volji!) Zaradi tega bo njemu, Luciferju, kmalu pripadala vsa oblast! Vendar tedaj doživi on sam svoj največji poraz! Kajti veliko ne bo samo majhno, ne, ono bo postavljeno najmanjše! In s tem (skozi to) je za vse večnosti dana možnost, da se to najmanjše v Jezusovem Duhu lahko dvigne do najvišjega. Če se je oko našega Boga do sedaj veselilo na čistosti ene duše in z upanjem gledalo na vse, ki so se trudili, da bi vestno izpolnjevali ureditev in zapovedi, je Njegov pogled sedaj naklonjen posebno tistim, ki stojijo globoko v krivdi in grehu. Ljubeče On ponuja sedaj njim svojo Očetovsko roko, da bi tudi oni zgrabili srečo in svoje notranje življenje potopili v življenje njihovega Rešitelja!
7 In tisto, kar smo videli mi, je videl tudi Lucifer! In njegova največja revščina (beda, žalost, skrb) je, da on temu življenju Duha iz Gethsemane in Golgote ne more postaviti nobene prepreke več. Veselite se! Veselite se, vi ljudje te Zemlje: Nebesa so se spustila k vam navzdol. Njeni blaženi prebivalci se drenjajo k Zemlji in želijo pomagati graditi nova nebesa, katerih temeljni kamen je postavljen na tej Zemlji in bo vsem razodet po živem Jezusovem duhu v ljudeh! Amen!«
8 Solze veselja so stopile v oči vseh prisotnih, ko jim je bilo dobesedno oznanjeno to

duhovno doživetje, toda najlepše je še vedno manjkalo njihovim srcem – njihov ljubljeni Jezus sam! In že je pojenjalo upanje, da Ga bodo videli tu.

6. Kje se mudi Jezus

1 Nato so prišli še prijatelji iz Tyrusa in Sidona, da bi pri Lazarju srečali Jezusa. »Kajti« - tako so dejali – »v Jeruzalemu ni več mogoče ločiti resnice od laži. Razširjajo se mnoge pripovedi, kje naj bi videli Jezusa. In tako nam povej ti, zvesti prijatelj in brat Lazar, si videl Jezusa ali celo govoril z Njim?«
2 Lazar je pokazal z roko na Marijo in Magdaleno in rekel: »Ti dve sta bili prvi, ki sta videli Jezusa! Mi drugi smo Ga tudi videli, toda šele pozneje. Vendar, če bi imeli globoko vero v njegovo poslanstvo in bi bolj sledili Njegovim besedam, bi tudi vi to čudovitost Njegovega vstajenja že lahko doživeli! Vendar to ni najvažnejše, ali ga je kdo videl, ali ne! Najvažnejše je, da mi verujemo da On živi in da On skozi našo živo vero lahko živi v nas. Potem nas naša vera vodi do notranjega življenja z Njim in nam kaže potrebo, še bolj paziti na Njegovo voljo in jo poizkušati tudi izpolnjevati.
3 Bodite prepričani, da bo sedaj ves svet zvedel: Človek Jezus je nosil meso in kri, da bi z žrtvovanjem poplačal našo sedanjo in preteklo krivdo vseh ljudi! Sedaj naj bi Ga mi nosili v našem mesu, da bi plačali, kar je še ostalo krivega v nas samih na tem posvečenem božjem početju (dejanju). Tako nam bo Njegovo življenje za vzgled in Njegova smrt in vstajenje za rešilno sidro, na katerega se lahko pripne, kdorkoli hoče!. Kjer pa je prisotna resna volja, se moč doda od zgoraj. Kajti skozi Jezusa dalje priteka k nam duhovna moč in Njegove moči in duhovno življenje iz Njegovega življenja in teče dalje skozi nas ljudi.
4 Dokler On biva med nami, sprejemamo od Njega milost za milostjo. Če pa mi sedaj sprejemamo Njegovo posvečeno voljo in se po njej ravnamo, smemo dajati! In tako bo ostalo v vseh večnostih, da bo največja sreča obstajala v dajanju. Ker pa mi smemo dajati, je Njegova ljubezen v našem bitju!«
5 Vsi pogledi so bili resno uprti v Lazarja, čigar govor je naredil na nove prišleke globok vtis. Vendar je bila ta skrivna zahteva po videnju Jezusa večja, kot njihova vera in njihove zahteve po takšnem notranjem komuniciranju z Njim!
6 Stotnik je bral njihove misli in odkril svoje pomisleke s tem, ko je rekel: »Oprostite, dragi prijatelj! Tukaj iščete Jezusa, v Betaniji? Ali ne vesta, kaj vam je On tako predirljivo položil na srce! Ostanite v Mojem Duhu! Potem bom Jaz ostal pri vas in v vas!« - Ali verjamete, ljubi prijatelji, da vam bo Jezus kot vstali še enkrat prišel nasproti, tako, kot je to delal kot človek? Ne! Njegovo že od večnosti planirano delo je dopolnjeno. Sedaj so ljudje z Njegovim učlovečenjem sprejeli Duha Njegove ljubezni!

In Njegova smrt na križu je bila pečat, potrdilo o zaključenem delu Njegovega učlovečenja! Nebesa in Zemlja sta mu sedaj enako blizu! Vendar samo v Njegovem svetem Duhu ljubezni in resničnega mišljenja, najdemo pot do Njega in tudi moč v nas, hoditi po tej pogosto oteženi poti. Osvetljujoče daje tisti, v vsakem človeku bivajoči duhovni iskri iz Boga, smer in nam postavlja zahtevo, da vedno ravnamo tako, kot nam je On to pokazal z življenjem.
7 O, ko bi jaz Jezusa že prej poznal! Jaz, ki sem pustil izpeljati na njem tisto najsramotnejše, ravno jaz sem smel doživeti tisto najčudovitejšo Njegovo ljubezen. Kajti On, kot večna ljubezen mi je odpustil in nebeško veselje oživlja moje srce, od kar vem, da Jezus živi. Zato Jezusa ne iščite od zunaj. Prizadevajte si, da postanete, kot je bil Jezus – in On bo pri vas in v vas! Tudi vi boste spoznali Njegove blagoslove, kot sem jih smel jaz doživeti! Toda sedaj moram molčati, ker mi moje srce zapoveduje mir! »
8 Presenečeno so vsi navzoči pogledovali rimskega stotnika in ostajali molčeči. Lazar je občutil, kako milost mogočno deluje v vseh srcih in si rekel: »Samo mirno, moje srce! Bolj, ko bom miren, toliko bolj sprejemljivo bo srce za tega Njegovega Duha milosti.«
9 Nato pa je bil na čast prijateljev pripravljen obed ljubezni, pri tem pa je en prostor ostal prazen za tistega še vedno tako hrepeneče pričakovanega. Lazar in Kisjonah sta pripovedovala marsikaj iz Jezusovega življenja in vsi so bili resnično veseli, dokler Lazar ni svojih gostov opomnil, da bi šli k počitku in rajši zgodaj zjutraj opazovali iz bližnjega griča sončni vzhod.

7. Jutranja pobožnost na griču

1 Hitro je minilo še tistih nekaj preostalih ur do jutra. Lazar je na griču pustil že vse pripraviti in ko je še enkrat pregledoval pripravljene odeje in preproge, je k njemu prišel z druge strani neki moški. Lazar je pogledal popotnika in mu šel nasproti, da bi ga pozdravil in vprašal od kod in kam je namenjen. Tedaj pa mu je zastal dih in skoraj kot mrtev se je zgrudil na tla. V tujcu je spoznal Mojstra!
2 Ta pa mu je položil Svoji roki na glavo, ga nato prijel za njegovi roki in ga zopet dvignil ter rekel: »Moj brat, k tebi Me je silno vleklo, kajti tvoja ljubezen je kot balzam za Moje srce! Okrepi se tudi ti sedaj v Moji ljubezni, da boš svoje dolžnosti ljubezni lahko izpolnil in ostal nosilec Mojega življenja ljubezni. Sedaj pa pripelji tudi svoje prijatelje tu sem; vendar Me ne izdaj, oni naj me sami spoznajo!«
3 Lazar je poljubil Mojstrove roke in solze najčistejšega veselja so tekle čez njegov obraz; nato je odhitel nazaj v hišo in povabil vse, naj čim hitreje pridejo na grič, tudi

svojima sestrama je ukazal, da naj delo prepustita deklam in sigurno prideta zraven.
4 Z začudenjem sta Marija in Marta pogledali svojega brata in videli, da je jokal, zato ga je Marija vprašala: »Brat, zakaj si žalosten in si jokal?«
5 Lazar ji je smehljaje odgovoril: »Ne žalost, temveč veselje je vzrok temu. Tudi vidve bosta še to videli, pridita, samo pridita!«
6 Polni svete slutnje v srcu sta hitro sledili Lazarju. Drugi si te hitrosti niso znali razložiti, poleg tega so bili tudi tako poglobljeni v razgovor, da niso niti opazili, kako je neki mož v belem plašču stopil med nje in šel z njimi proti griču. Tedaj so prišli tudi Ksijonah, Nikodem in prijatelji iz Tyrusa v zelo resnih razgovorih in Lazar je še slišal besede: »To ni glavna stvar, da lahko pričate: Jaz sem videl Jezusa! On je resnično vstal od mrtvih! Temveč bo za sedaj in za vso bodočnost pomembneje, da bomo mi Njegovega Duha ljubezni v našem življenju razodevali in, da bo s tem ves svet zvedel, da Jezus živi! Potem On ni zaman umrl! Potem je Njegovo vstajenje v nas postala resnica in za vsakega Njegovega naslednika zanesljiv dokaz: Sedaj smem tudi jaz resnično živeti po Njegovem duhu v sebi!«
7 Lazar se je veselil nad vnemo svojih prijateljev in videl pri tem tiho smehljajočega Mojstra. Tedaj pa so prijatelji obstali in nehote pogledali v daljavo – in potem tudi oni spoznali Mojstra. Tudi drugi so Ga sedaj videli in spoznali in vsi so bili v nebeškem veselju ganjeni do solz.
8 Polni pričakovanja so nato prisluhnili Mojstrovim besedam, ko je rekel: »Mir, mir, sveti mir naj bo z vami! Moja ljubezen do vas Me je pripeljala še enkrat med vas, da vam pokažem znamenje Svoje ljubezni in ponižnosti do vas. Poglejte Moje roke! Poglejte Moje noge! Prebodene od rok Mojih slepih otrok!
9 Z obilo blagoslova polagam te Svoje roke na vaše glave!« Pri tem je šel Jezus od enega do drugega in polagal svoje roke blagoslavljajoč na njihove glave. Pri Mariji, Svoji telesni materi je pričel in rekel: »Da Me ljubiš, ne vem samo Jaz, temveč vedo to vsi, ki te poznajo. V bodočnosti pa bo tvoja ljubezen do Mene kot vzhajajoče sonce na nebu. In po tebi bo še marsikateri otročiček spoznal, kaj zmore prinesti in izpolnit ljubezen! Midva ostaneva Eno!«
10 Mariji Magdaleni je On namenil te besede: »Otročiček! Dokler bo tvoje hrepenenje, da Me vidiš, večje, kot, da si prilastiš Moje ljubezensko življenje, bo ostalo tvoje hrepenenje neizpolnjeno! Ljubi, ljubi, ljubi ljubezen! In nikoli te Jaz ne bom zapustil! Toda ne smeš si želeti, da bi Me objela s Svojimi rokami, temveč s svojim srcem!« Jezus je odšel blagoslavljajoč dalje, in je vsakemu spregovoril nekaj besed ljubezni in obljub. Ko je prišel do Kisjonaha, mu je rekel: »Brat, sedaj manjka samo še eno in to je, da boš vsem svojim, s katerimi boš prišel v stik, nadomestil Mene!«

11 Nato je prišel k Mariji, Marti in Lazarju, jih blagoslovil in rekel: »Tudi vi, moji ljubljeni, oznanjajte vsem, ki bodo prišli k vam Mojo ljubezen! Vi veste, da je Betanija posvečena nebesom. Vsak – tudi najmanjši – najneznatnejši naj tukaj izve, da ste Moji in da vse, kar pripada vam, pripada vsem, če bodo Moji zvesti prišli v stiski in žalosti. Vstopite sedaj v skupnost z Mojim Duhom, ne samo vi, kar vas je prisotnih, ne, vsi, katere povezuje Beseda in Duh Moje ljubezni! Kajti, čeprav na videz ne bom več prebival med vami, Me vendar ne sme nihče pogrešati! Vaše srce naj vsakomur oznani, da sem Jaz pri vas vse dni, ob vsakem času in uri! In zdaj vas postavljam na Svoje mesto. Vse kar boste v tem Duhu govorili in delali, naj bo tako, kot bi to govoril in delal Jaz! Kajti, v bodočnosti se morajo ta besede popolnoma potrditi: Od sedaj naprej ne boste delali ničesar brez Mene. In odslej dajajte lačnim in slepim, po ljubezni in luči željnemu svetu Mojo besedo in odsev Mojega večnega življenja. Tako kot se je vsa smrt iz Mene umaknila in lahko Moje življenje zdaj predre vso neskončnost, tako naj se zgodi tudi vam! Zato ostanite v Meni in Jaz bom ostal pri vas vse večnosti!
12 In sedaj bodite prosti! Prosti od vseh slabosti, od vse duhovne mračnosti! Prosti od vseh napačnih pojmov o Mojem tuzemeljskem bivanju, kot vašem Bogu, ki je postal človeški sin Jezus za vašega ljubečega Očeta! Bodite priče Mojega bivanja in tudi vi boste razbili vezi, verige in vrata pekla! Vse, kar je še zvezanega upa na osvoboditev skozi vas, kar je še nerazrešenega naj bo vam položeno na srce! In tako se bom sedaj od vas poslovil in vendar ostajam pri vas in med vami! Včasih se boste počutili osamljene in vendar vam bom blizu! Žalost in preizkušnje vas bodo hotele oslabiti in vendar sem jaz v vas moč! Zato razmislite: Moja beseda in Moj nauk, ki vam bodo vendar ostali, zahtevajo samostojnost in prosto zadovoljno bitje! Vedno me lahko najdete v sebi, kot vas tudi Jaz hočem najti v Sebi za vse večnosti! Moj blagoslov in Moj mir naj ostaneta z vami! Amen! »
13 Po teh besedah je Gospod izginil njihovim pogledom, na griču pa je bila smrtna tišina, vsi so bili globoko ganjeni, nekateri so jokali. Pod določenem času notranjega prisluškovanja na odmev Njegovih besed v lastnem srcu je rekel Lazar: »Dragi prijatelji! To me priganja, da se vam še enkrat zahvalim za vaše bivanje tukaj. Zavedam se; če me vi nebi obiskali, nebi imel te milosti, da bi našega Gospoda in Mojstra videl. In prav tako tudi hvaležno spoznavam na tej ljubezni našega zvestega Boga in Očeta, ki ve zakaj in čemu se vse zgodi. Toda sedaj bi rad svetoval vam in sebi, da ne živimo za preteklost in spomine, temveč za sedanjost in bodočnost. Sedaj vemo, da je potrebno samo eno, in to je, da v vseh stvareh gledamo na Gospoda. Kajti v Njegovem vstajenju smo dobili prepričljiv dokaz, da On živi! In če On živi, živi

tudi Njegova ljubezen do nas, do vseh ljudi. Danes,v tej jutranji uri, smo doživeli pričetek večnega jutra. Od sedaj naprej smo mi, ljudje, poklicani, da živimo v tej večnosti in kar naprej pričamo, da smemo tudi mi živeti, kajti Njegovo pričevanje tukaj, na tem griču je naše osvobodilno pismo in pečat. »
14 Nenadoma prestavljen v duhovno gledanje je Lazar rekel: »O Zemlja, kaj si smela doživeti! Komaj, da si se od tega strahu opomogla, ko je Tvoj stvarnik po mesenem telesu umrl, že gre novi pretres skozi tvoje telo. Ti si smela zvedeti, da tvoj Stvarnik ni ostal v smrti in tvoje rane so se hitro zacelile. Toda sedaj, ko si postala vredna, da Tvoj Stvarnik ponovno stopa s Svojimi svetimi nogami po tebi, o Zemlja, tu si spočela novo seme! O ti Zemlja, ti bogato blagoslovljena! Prosi Stvarnika, da obudi ljudi in pokliče angele, ki bodo to novo seme ščitili! Kajti samo z največjimi bolečinami se bo ta novi duhovni plod porodil! Vidim narode prihajati in narode minevati, toda to novo seme iz Boga, našega Gospoda bo živelo! In vidim vstajati čas, ko vse, popolnoma vse leži na tleh! Ljubezen se bo ohladila in prekletstvo zlih dejanj bo dalje spočenjalo in rodilo drugega duha. In ta bo pospešil konec! O Zemlja, še enkrat boš doživela čas, krvaveč iz tisočih ran in celo elementi bodo prosili, da bi te uničili. Potem bo duh krotkosti in ljubezni združen z največjo ponižnostjo tu in tam vstal in tvoje prekletstvo razrešil! Novi val ljubezni bo zavel čez tvoje ranjeno telo in kot roso in balzam boš po dolgem času zopet občutila Duha božje ljubezni.
15 Vsi veliki duhovi se drenjajo k tebi! Vsak hoče biti pomagač na tej zemlji! Kajti največji čudež boš smela doživeti potem: Lucifer, tvoj ujetnik, bo sam odprl vrata svojega ujetništva in se bo uklonil pred na novo nastalim duhom ljubezni iz Boga! Da, ti Zemlja, ti boš potem vstala v poročnem blišču; kajti Stvarnik, Bog in hranilec in vzdrževalec gre z roko v roki z Luciferjem preko tvojega z rožami in sadovi ljubko okrašenega telesa. Ta, iz Jezusovih ran prelita kri, ki je posvetila tvoja tla, bo za izvir večne moči in sijaja. In ti, grič Golgota, ti boš za razgledni stolp v duhovnem življenju! Ti boš za kraj večnega miru, kajti noben sovražnik si ne bo več drznil te pogledati po strani. Sovražnik bo potem za večno premagan! Potem boš ti kraj in pribežališče, kjer bodo zablodeli zvedeli to za večnost potrebno srečo zveličanja. In sedaj, ti zemlja, ti sveto stvarstvo, sprejmi zahvalo, da smo to že tukaj smeli izvedeti. Amen!«
16 Strmeče so vsi poslušali te Lazarjeve besede, ki jih je govoril Zemlji. In nato je rekel zopet Lazar: »Da, ljubi prijatelji, to sem videl v svojem duhu! In ker sem to smel tako doživeti, bo to tudi res tako, kajti še nikoli me takšno videnje ni prevaralo! Vendar ne zadržujmo se pri tem. Važnejše je, mi Gospoda ne pozabimo in izpolnimo naše dolžnosti, kot človek do ljudi in do vseh kreatur in tako tudi do Zemlje. Potem Njegov blagoslov ne bo izostal! Vendar vse, kar se je zgodilo tega jutra, nam je skoraj

vzelo misel na materialno; zato vam predlagam, da bi šli nazaj v hišo in nekaj pojedli in nato današnji dan še koristno preživeli!«
17 Ločitev od lepega griča je bila za vse težka. Vendar sta Marija in Marta takoj začeli misliti na svoje dolžnosti do gostov, zato sta med prvimi odhiteli nazaj proti hiši. Lazar je bil zadnji.
18 Pri obedu so se zopet živo pogovarjali o zadnjih dogodkih in srca vseh so bila vesela.

8. Pilat

1 Sredi veselega obeda so se odprla vrata in noter je vstopil neki vojak v rimski obleki, da bi stotniku oddal pismo. Pri sprejemu je stotnik spoznal v tem vojaku svojega angelskega prijatelja in mu vedro rekel: »No, prijatelj, od kdaj pa si ti v rimski službi?« Angel pa mu je odgovoril na svoj nebeški način: »Ne, v rimski službi nisem, temveč v službi večne ljubezni! Preberi to pismo, potem boš videl, kako nujno boš potreboval mojo službo!«
2 Stotnik je prelomil pečat in prebledel; kajti bil je poziv za njegovo vrnitev v Jeruzalem! Če se ne bo pozval pozivu, lahko računa na svojo aretacijo, je bilo zapisano v pismu. Kajti veliki duhovnik ga je pri Pilatu obtožil, da je pomagal pri ropu Jezusovega trupla iz groba! Za Jezusovo vstajenje od mrtvih pa manjkajo vsi dokazi! V pismu je bila še pripomba, zaradi vseh govoric, da naj bi se Jezus prikazal samo njegovim prijateljem, zakaj se ni prikazal tudi v templju?
3 Sedaj za stotnika ni bilo nobenega obstanka več. Potrebno je bilo vzeti slovo od Betanije in vseh prijateljev, ki so mu postali tako dragi. Dalje, kot drugače počiva njegova roka v roki Marije Magdalene, želje sreče in miru so mu sledile na pot. Nikodem je prav tako hotel nazaj v Jeruzalem in tako je bila to čudovita ježa, kajti angel ju je spremljal. Proti poldnevu se je stotnik javil pri Pilatu, ki je bil zelo presenečen, da ga že vidi, nakar je stotnik razložil Pilatu:
4 »Da, če to ne bi bila volja Nazarečana, bi sedaj sporočilo dobil šele v roke. Toda Nazarečan mi je poslal tega sla in tako sem sedaj tukaj, da bi ovrgel obtožbo proti sebi. Predvsem pa bi bil že končno čas velikega duhovnika Kajfasa narediti neškodljivega! Glej, moj brat, ali so izjave templarjev resnica in je vstajenje Nazarenca laž? Ali obratno, da je vstajenje resnica! Jaz pa vem za sigurno: Jezus, križani in pokopani, živi, kot sem ti to že poročal. V Betaniji je bil On danes pri nas; mi smo ga videli in On nam je govoril in nam zagotovil, da bomo skozi Njegovo življenje tudi mi lahko sprejeli to novo duhovno življenje! Pošlji zato takoj tega odposlanca – on je služabnik in Božji angel – v Betanijo in zahtevaj pismeno poročilo o vseh teh

dogodkih danes zjutraj! Medtem, ko bo odposlanec na poti, ti bom jaz že opisal vsa naša doživetja z Jezusom. Če se bo odgovor iz Betanije ujemal z mojo pripovedjo, ti bo to potem služilo, kot dokaz o resničnosti vstajenja. Kajti sedaj se ne govori o moji časti, temveč o resničnosti Jezusovega vstajenja od mrtvih!«
5 Pilat je dovolil napisati pismo Lazarju v Betanijo in ga v njem prosil, da opiše in izjavi vse dogodke v Betaniji, kot je le mogoče natančno, od velikonočnega praznovanja naprej, ker to potrebuje kot dokaz. Kajti stotnik je obtožen, da je Jezusovo truplo s prijatelji ukradel, ljudstvu pa predstavil nekoga drugega, kot da bi Jezus živel! Pilat stotniku najprej ni verjel, da je tisti vojak Božji angel, veliko bolj je bil mnenja, da je bil stotnik že na povratku in je med potjo srečal vojaka. Pilat si je pustil sedaj od stotnika, v prisotnosti še drugih glavnih ljudi, vse opisati, včasih ga je osuplo pogledal, toda prekinil ga ni. Ko je stotnik svoje poročilo končal, mu je Pilat podal roko in rekel: »Če se bo poročilo iz Betanije s tvojim le delno ujemalo, potem si opravičen in jaz ti verjamem. Sedaj pa bom počakal na vse nadaljnje.«
6 Minili sta komaj dve uri, ko se je odposlanec že javil, da se je vrnil, nad čemer je bil zdaj Pilat spet zelo presenečen. Odposlanec mu je oddal polno popisan zvitek; Pilat je najprej prebral podpise in njihova imena so že sama potrjevala resnico! Potem je Pilat glasno prebral redkim pristojnim celotno poročilo in vsebina je bila skoraj enaka, kot je poročal stotnik. Razburjen je Pilat hodil sem in tja, ponudil nato stotniku roko in rekel: »Oprosti, da tebi, Rimljanu, prvi trenutek nisem verjel, temveč sem skrbno izbrane besede obtožbe templja smatral za resnico.
7 Sedaj pa te bom poslal s tajnim poročilom v Rim! Cesar mora zvedeti o tukajšnjih dogodkih, to je enostavno naša dolžnost! Kajti mi smo usmrtili nedolžnega, sodili smo po videzu!Vendar, kar se je zgodilo, se ne da spremeniti! Pripravi se takoj za to potovanje. Spremljal te bo oddelek vojakov! Vendar mora ostati tajno, da tempelj ne bo kaj pomešal! Tega svojega prijatelja pa le vzemi s seboj, če hoče iti, jutri zjutraj ob odhodu pa boš sprejel moje spise namenjene cesarju.« S tem se je Pilat poslovil. –
8 Stotnik pa je bil zaradi tega preobrata notranje vznemirjen, ker bo primoran oditi iz Jeruzalema. Pred njegovimi očmi je stala podoba Marije Magdalene. »Tako rad, kot grem od tu, tako nerad grem iz tvoje bližine,« si je mislil – »toda ukaz je ukaz!« In takoj se mu je porodila misel, da gre še enkrat v Betanijo in med mimohodom tam, naredi kratek počitek. Angel mu je tedaj podal roko in rekel: »Ljubi prijatelj! Veseli se tega svojega poslanstva, kajti ti boš smel pričati o Jezusu! Nobena pot ti ne sme biti predolga, noben trud prevelik in nobena žrtev pretežka! Kajti to, kar delaš za Jezusa, Vstalega, to delaš zase in za vse ljudi. Pilat se boji, ker je obsodil nedolžnega in upa, ker si ti priča Njegovega vstajenja, da bo cesarjeva strogost po tebi omiljena in bo

svoje mesto tu, v Jeruzalemu še dalje obdržal. Jaz ne grem s teboj, temveč bom prihajal samo priložnostno po volji Gospodovi, vidno k tebi. V kratkem pa bo Jezus, kot v enem oblaku, vidno dvignjen iz te Zemlje! In to bo znamenje, da je Njegovo poslanstvo, kot človeka, tukaj končano in da se pričenja novi čas! Nič drugačnega vam ni treba delati. O ne! Samo kar je On, kot človek vsem pokazal s Svojim življenjem, tudi vi vedno delajte tako in kar je On učil vse ljudi, naj verujejo in potem svoje življenje tako uredijo! Potem bo on prišel k vsem tistim, ki bodo te Njegove pogoje izpolnjevali in jih bo napolnil s Svojim Duhom ljubezni in resnice! Zato pojdi potolažen! Gospod naj bo v tebi in ob tebi! Mir naj bo s teboj!« - in angel je izginil.
9 Tedaj je Pilat prišel še enkrat nazaj in povabil stotnika v svojo hišo na obed. Nato je še vprašal: »Kam pa je odšel tvoj čudoviti prijatelj?!« in je bil zelo presenečen, ko je slišal: »On se je vrnil nazaj v svoje resnično bitje! Kajti on vendar ni človek, temveč angel, Božji služabnik!«
10 Majajoč z glavo je pogledal Pilat svojega stotnika, nato pa sta šla navzgor v njegovo stanovanje. Pri vstopu jima je prišla Pilatova žena že nasproti in smejoč se je rekel Pilat: »Dobro si sedaj oglej najinega gosta, kajti on je, enako tebi, Nazarenčev sanjač! In pomisli: Ena priča Njegovega vstajenja! Nikdar v svojem življenju si ne bi mislil, da mi bo Jezus iz Nazareta delal sedaj več skrbi, kot takrat, ko je še živel! In kdo ve, kaj bo še prišlo.«
11 Stotnik pa mu je odvrnil: »To ne drži popolnoma, kajti skrbi dela On samo tistim, ki dvomijo v Njegovo veliko poslanstvo in Ga, brez da bi Ga preizkusili, obsojajo, kot je to naredil tempelj! Brat, pojdi enkrat k njegovim prijateljem, kakšni vrli možje, spoštovanja vredni Judje in častitljivi Rimljani so oni! Tam boš zvedel resnico o Njegovem nauku. Kakšni prisrčni odnosi vladajo med Jezusovimi prijatelji in kakšna vnema, da delajo samo dobro. Nekaj sličnega med Rimljani, Grki in Judi še nisem našel! Najčudovitejše od Jezusovega nauka pa je: Mi vsi smo med seboj bratje! In On, Jezus, kot naš stvarnik, naš Bog in vzdrževalec, hoče biti Oče vsem tistim, ki Njegovo Božje življenje hočemo sprejeti vase! To življenje pa se bo, kot nesebična ljubezen in blagoslovljena delovna moč najprej razodelo v srcu! In s takšnim notranjim življenjem Mu bomo šele lahko sledili, da bomo dosegli ta čudoviti cilj, postati resnično popolni v Jezusovem Duhu! Zavednejši v ljubezni, zavednejši v resnici in bi s tem pra-temeljnem življenju v sebi, potem na tej Zemlji pustili vstajati novemu redu! Kajti sovraštvo in laž lahko prenehata šele, če bodo vse te negativnosti iz Jezusovega Božjega Duha v človeku takoj spoznane in mi se skozi to ne bomo več varali ali se od njih pustili obvladati. Zato grem rad v Rim! Toda pred tem si želim še enkrat iti v Betanijo, da bi se poslovil od mojih novih prijateljev.

Mogoče bi šla vidva zraven in bi v tistem krogu spoznala Tega novega Duha bratske ljubezni in medsebojne povezanosti?«
13 Pilat je povabilo odklonil, toda njegova žena Claudija je tako silno prosila, da je dal svojo privolitev. Za tem so si poslužili z obedom. In v tem času se je pisalo poročilo namenjeno cesarju, ki ga je napisal tajnik po Pilatovem navodilu. Pilat je podpisal, pismo zapečatil in ga izročil stotniku, ki je svečano obljubil, da ga bo v Pilatovem imenu izročil cesarju, če bo to božja volja! Clavdija je prosila, da bi šli na pot v Betanijo že zvečer in oba moža sta oddala svoja navodila, da bi odhod čim prej sledil. Dva podvoditelja sta od Pilata sprejela ukaz, da mora biti v dveh urah dvajset mož v popolni opravi in preskrbi za dva meseca na dvorišču in izbrani morajo biti najvrlejši možje. Prav tako je prosil Pilat stotnika, naj se zopet javi v dveh urah pripravljen na odhod. Stotnik je odhitel v svoje stanovanje, kjer je v naglici spakiral in napisal par vrstic Nikodemu, v katerih ga je obvestil, da mora odpotovati v Rim v zadevi glede Jezusa.
14 V določenem času so bili vojaki in konji na dvorišču deželnega poglavarja, pripravljeni za odhod in ljudje so bili radovedni, kam bodo odpotovali tako na hitro in nepripravljeni. Pilat, s stotnikom ob svoji strani, je stopil s svojo ženo med, od orožja otrple herkulske postave in jim rekel: »Vojaki! Jaz tega mojega in vašega stotnika pošiljam v Rim s posebno misijo. Za vas je to posebna čast, da ga lahko spremljate! In zato tudi pričakujem, da boste vsak čas odgovarjali za življenje svojega stotnika! Kajti od te misije je odvisna usoda Rima, kot tudi naša! Cesar bo odločil o naši prihodnosti tukaj in jaz upam, da bom vse vas, po vaši vrnitvi videl zdrave! Zgodi se!«
15 Tedaj je stotnik prevzel poveljstvo te majhne čete in nato rekel: »V imenu Vsemogočnega hočemo nastopiti to dolgo potovanje! Z Njegovo pomočjo bomo prispeli do cilja!« Pilat je s svojo ženo zavzel prostor v vozu, ki je bil zato posebno pripravljen in v ostrem galopu so odšli na pot.
16 Dan se je nagnil. V Betaniji so bili prav tako osupli, kot veseli nad gosti, ki jih je stotnik pripeljal s seboj. Lazar je najprisrčneje pozdravil Pilata in njegovo ženo – in jih vodil v svojo hišo, medtem ko je Pilatu rekel: »Glej to, kot da je tvoje, visoki gospod in občuti in spoznaj Duha, ki vlada v tej hiši!« Po teh besedah ga je seznanil z drugimi gosti.
17 Pilata je najgloblje pretreslo, ko mu je Lazar predstavil Marijo, kot Jezusovo mater! Toda njen tihi, čisti pogled in nežni stisk roke so mu povedali: »Tu je več, kot človeško odpuščanje! Tu je nebeško razumevanje!« Šele sedaj je občutil vso krivdo, veliko krivdo, za katero je mislil, da jo lahko umije z vodo iz svojih rok in tako je skoraj jecljal: »Ko bi jaz to vedel, kar vem danes: Jezus bi še živel!«

18 Marija mu je nežno odgovorila: »Jezus živi! On je premagal smrt in iz Svoje globoke ljubezni vsem odpustil! Zato ti jaz nimam nič več za odpustiti! V imenu Gospodovem pa rečem tebi in tvoji ljubi ženi: Bodita prisrčno dobrodošla v Betaniji! Duh miru in ljubezni naj tudi vaju napolni, da se bosta spominjala te svete ure! Tudi meni pripravlja vajin prihod samo veselje! Čeprav je bila naša žalost silna in bolečina skoraj neznosna, je vendar veselje nad Njegovim vstajenjem še tisočkrat večje! Kajti tukaj deluje milost našega Boga preveč silno!«
19 Tudi stotnik je pozdravil prijatelje in jim povedal o svojem novem poslanstvu. Nato je poiskal Marijo Magdaleno; dolgo je držal njene roke v svojih, ji gledal globoko v oči in rekel: »Samo zaradi tebe sem prišel še enkrat Betanijo; jutri bom že daleč preko meje Judeje.«
20 Lazar je vprašal služabnike, če so tudi vojaki in konji dobro preskrbljeni, kar so mu zagotovili. Stotnik je rekel: »Če tvoji služabniki rečejo, da je vse v redu, potem temu tudi verjamem; vendar ljubi brat, če ti je prav, dopusti mi, da se bom to noč nekaj sam pogovoril s teboj.« Lazar se je s tem rad strinjal.
21 Pri obedu je vladalo veselo razpoloženje, ker so bili vsi istega mišljenja in skoraj so pozabili, da je med njimi najvišji rimski deželni poglavar. Janez je v svojem nežnem, resnem načinu pripovedoval nekatere dogodke iz Gospodovega življenja. Ko pa je Lazar pripovedoval o svojem obujenju po Jezusu, je tedaj zahlipal ponosni Rimljan. Pilat je rekel: »O moja krivda, moja velika krivda nad Njim! – Sedaj postaja kot hrib, ki mi grozi, da me bo stisnil! Kdo, le kdo mi bo odvzel to veliko krivdo?«
22 Lazar je položil svoje roke na njegova pleča in rekel: »Ne tako, brat! Nobene krivde ni, ki se nebi mogla poravnati z dobrimi dejanji! Vendar, če hočeš resnično popraviti, kjer misliš, da si grešil, potem nudi ves svoj vpliv, da se Jezusovim prijateljem ne bo zgodilo preveč hudobije od templja; kajti templarji ne bodo odnehali, da bi Jezusov nauk zatrli, ker so hudobnega srca. Pri takšnih dobrih delih boš v sebi sam spoznal, da ti je Jezus odpustil! Res smo prepričani o Njegovi božji resnici, moči in svetosti! Toda, ali naj to spoznanje koristi samo nam? O, ne! Vse človeštvo mora sedaj to zvedeti: V Jezusu živi moč in svetost Boga!«
23 Lazar je umolknil, Pilat pa mu ni dal nobenega odgovora na njegove besede, temveč je ostal v globokem razmišljanju. V njegovi notranjosti je to preveč silno delovalo in še enkrat so se zvrstile vsi prizori pred njegovimi očmi! Še enkrat je pred njegovo dušo stopilo težko vprašanje, kaj je tu resnica? Bilo mu je, kot da vidi v sebi vzhajati sonce z blago lučjo. Vstal je in molče odšel ven.
24 Claudija je opazovala svojega moža in rekla materi Mariji: »Pustite ga sedaj, naj gre; on potrebuje samoto; premogočni so vtisi, ki jih tukaj doživlja. Le zakaj nisva prej

prišla skupaj z vami? Vsem nam bi bilo prihranjeno veliko borbe in žalosti.«
25 Tolažeče ji je Marija odgovorila: »Claudija, pusti vse, kar je preteklega, preteklosti! Kadar mine noč in nam dan razodene s svojo lučjo vse lepote življenja, potem tudi nič več ne mislimo na noč, temveč se veselimo in zahvaljujemo z vzhičenimi srci dobrotljivemu Stvarniku, da nam je pokazal majhen delček Svojega tako čudovitega stvarstva. Dopusti, da bo tako tudi v tebi! Zadnji dnevi so podobni noči v kateri se menjavajo težki viharji in zemeljski stresi. Noč je sedaj minila in pred nami leži dan, ki ne bo nič več minil! Kajti Jezus ni mrtev! On nam je bil samo za kratek čas odvzet, da bi ostal za večno pri nas, okrog nas in v nas, po naši volji in vdanosti!«
26 Claudija je odgovorila: »Najboljša mati! Tega jaz še ne razumem čisto, toda tvoje besede me napolnjujejo z blaženo srečo, kakršne še nisem doživela v svojem življenju. Vaša ljubezen, vaša povezanost med seboj mi kažejo, kaj sem jaz v svojem življenju vedno pogrešala. Kar v mestu, v naših krogih zahtevajo navade in vljudnosti, sem našla tukaj neizumetničeno v vaši ljubezni v tem duhu, po katerem je že dolgo hrepenelo moje srce.«
27 Stotnik se je med tem časom pogovarjal z Marijo Magdaleno in za obe duši je bilo to, kot milostni dar. Ko je Pilat odšel na prosto, mu je za petami sledil Lazar. Pilat je sedel na klop pod velikim drevesom, kamor je prišel tudi Lazar in mu rekel: »Moj prijatelj, v sebi čutim potrebo, da te ne pustim samega s tvojo notranjo borbo. Tudi nam se je tako godilo, ko je Jezusova resnica pretresla v nas vse zablode. Ne obsojaj samega sebe, temveč položi vso krivdo k nogam Tistega za katerega misliš, da si mu storil največjo krivico! Jaz se zavedam tvoje notranje borbe, zato sem ti tudi sledil, ker to leži tudi v Jezusovem namenu, vsakogar, ki se bori in trpi podpreti in ga krepiti! Kot pri nas, bo tudi pri tebi postalo tako: Staro bo prešlo in postalo bo vse novo! Že se oznanjajo žarki upanja prihajajočega miru; bodi prepričan, to je dokaz odpuščanja po našem Jezusu! Tudi ti nekaj doprinesi in odloži potem to milost večne Božje ljubezni, ker ti Jezusa, kot vsemogočnega Gospoda nebes in zemelj spoznavaš in prepoznaš! On je premagal vso smrt! In tudi Svojim otrokom, Svojim bratom in privržencem je isto obljubil, kot ti jaz sam lahko služim za dokaz. Zato, moj brat, ne živi več za preteklost, temveč temu Prihajajočemu naproti!«
28 Pilat je rekel: »Lazar! Ti pravi prijatelj! Resnično, današnji dan mi je dal in mi daje novo življenje! Ni mi še čisto jasno, kaj naj bi to bilo, po tej doživeti uri, kajti čisto izbrisati se spomini na pretekle dni ne morejo. Zelo rad bi Jezusa rešil, ker mi je moja žena pripovedovala, da je v sanjah videla Jezusa, obdanega od neštetih angelov! Ti čudoviti angeli so vedno klicali: »Slava večnemu zmagovalcu smrti in pekla! Gorje pa vam v Jeruzalemu, ker vi Jezusa sodite in ga križate; vaš delež bo večna smrt! Ni mi

Ga uspelo rešiti in očitki v meni, da nisem storil vsega, kar bi bilo potrebno, se nočejo poleči. Na eni strani me notranje vleče k vam in k Jezusu, toda na drugi strani stoji moja krivda!«
29 Lazar mu je odgovoril: »Brat! V tem Prihajajočem boš našel nove naloge, da boš služil Tistemu, k kateremu te vleče tvoje srce. Potem bodo zapreke, ki v tebi predstavljajo krivdo, odpadle sme od sebe! Kajti v Jezusovem Duhu se uresničuje ta odrešujoča odstranitev naše krivde! Kolikor jih odstranim, prav toliko jih dogradim! In kmalu boš tudi ti spoznal, da je tvoje delo blagoslovljeno! Če pa hočeš biti vreden te velike Božje milosti, potem straži nad templarji, kajti v njihovi ošabnosti sedaj ne poznajo nobenih mej, samo oblasti enega Rimljana se uklanjajo. Ti boš v sebi našel potrdilo od Njega, da si vreden delati za Njega in za Njegovo sveto delo! Glej, vse lepote nebes niso nič proti tistemu, kar je Bog pripravil tistim, ki gibljejo z rokami in nogami in s svojim srcem oznanjajo: On je moj Gospod in Bog, moj Oče in Hranilec! Pojdi z menoj v hišo, ure hitijo in minevajo, toda Duh večne ljubezni ostaja, če mi vztrajamo v ljubezni!«
30 Oba sta se dvignila in med hojo je Pilat rekel: »Brat, brat si mi, to živo občutim! Ostani mi še naprej brat, da me boš podpiral in krepil! Če pa bi padel nazaj v stare dvome, tedaj me stresi in opomni na tale dan! Vendar upam, da bo Jezus lahko praznoval zmago nad menoj.«
31 Lazar je rekel: »Veseli, veseli se; kajti človekova največja sreča prihaja samo od Jezusa!«
32 Oba sta vstopila zopet v hišo in Pilat je videl svojo ženo srečno ob Marijini strani. Tedaj je stopil k njima in rekel: »Moji dragi! Današnji dan je preobrat v mojem življenju! Od danes naprej vem, da brez te ljubezni ne bom mogel več živeti! To ni mogoče dojeti, kaj smo do sedaj zamudili. Res sem poskušal v resnici, pravičnosti in izpolnjevanju dolžnosti služiti svojemu cesarju in narodu! Toda uvidel sem, da je brez tega duha ljubezni, pozornosti in vdanosti, vsako izpolnjevanje dolžnosti enostransko! Zato se zahvaljujem vsem vam! Tebi, mojemu stotniku najprej, da si našel pogum, svojega v sebi obujenega duha Božjega življenja, v moji prisotnosti pokazati navzven! In vam, dragi Betanci, ker ste mi pokazali in mi pustili doživeti tega duha od Jezusa iz Nazareta! Teh besed ne bi bilo potrebnih, kajti v Betaniji je vse prežeto od tega duha ljubezni in razumevanja! Toda jaz upam, da bom vsem vam prinesel dokaz, da se tudi jaz postavljam na vašo stran in vam v duhu križanega in vstalega hočem pomagati razširjati Njegovo božje delo. Dopustite, da za danes vzameva slovo in se še enkrat zahvaliva!«
33 Tudi Claudija je ob slovesu rekla: »Teh nekaj ur med vami je pripomoglo, da

moram reči: Vi ste mi postali dražji! Kar sem danes doživela ljubega in dobrega, kar sem danes sprejela ljubezni in razumevanja, je neizrekljivo! Zato hvala, prisrčna hvala Tebi, o dobri Jezus! Nad kakšnim sijajem moraš razpolagati, če lahko že nas tako osrečiš, ki nismo hodili za Teboj. Zato prosim za Tvojo milost in naklonjenost, da bi smela biti in ostati Tvoja za vse čase! Kmalu se spet vidimo, da postanemo eno v ljubezni – kot v služenju!«
34 Lazar pa je rekel: »Pojdita v miru domov v Jeruzalem! Duh ljubezni in miru naj vaju spremlja – in vaju utrdi v veri in zaupanju v Jezusa – našega Gospoda!«

9. Marija Magdalena

1 Nato je rekel Lazar stotniku: »Pridi brat, midva greva še za nekaj trenutkov na vrt, ker bi ti rad govoril z menoj.«
2 Tam sta sedla za neko mizo in stotnik je rekel: »Poslušaj moj brat! Tvoja ljubezen je bila zame velika dobrota, kakršen jaz v svojem življenju do sedaj še nisem občutil. Razmere me sedaj silijo, da se obrnem na tvojo ljubezen z veliko prošnjo; ti veš, da moram jaz sedaj v Rim, vendar moje srce ostaja v Betaniji! Jaz ljubim Marijo Magdaleno in jo želim narediti za svojo ženo, nisem pa o tem spregovoril z njo še nobene besede in zato leži prihodnost negotova pred menoj. Marija Magdalena se nahaja v tvoji hiši kot gost, dragi brat Lazar. Obdrži jo tako dolgo v svoji hiši, dokler se ne vrnem. Jaz razmišljam, da, če bi si lahko ustvaril takšen dom, kot ga imaš ti, kot nekakšno oskrbovalno mesto za Duha našega Mojstra Jezusa, potem bi rad prenehal biti vojak!«
3 Lazar mu je veselo odgovoril: »Stori najprej svojo dolžnost v tej pravični božji stvari! Kajti milost, ki si jo spoznal in vse kar si že v duhu smel doživeti, te zavezujejo k večji vnemi za Jezusovo stvar! V Magdaleni pa boš sprejel nebeško darilo, kajti še nihče ni izkazal takšne ljubezni Gospodu, kot ona. Ona ni siromašna in vajina bodočnost nebi bila mračna, temveč bi lahko bila srečna in z milostnimi valovi večne ljubezni napolnjena, če boš osnoval oskrbovalno mesto za naše še v zmoti iščoče ljudske brate! – Dovoli, da si med tem časom malo ogledujem naokrog za tem, toda ne tukaj, v moji domovini, temveč mora to biti zunaj Judeje! Kajti Mojster mi je razodel: Tukaj nekoč ne bo ostal noben kamen na kamnu! in pri oznanjanju Njegovega nauka moramo istočasno snovati zaščitna mesta za brate brez domov in begunce! – Sedaj pa dovoli, da se vrneva v hišo! Moj blagoslov in moje voščilo imaš že sedaj k tvoji izbiri!«
4 Ko sta se vrnila v dvorano, je stotnik prosil Magdaleno, da gre skupaj z njim za par minut na vrt. Ona je obotavljajoče vstala in šla z njim na prosto. Zunaj pa mu je bilo

težko spregovoriti; vendar, ko je končno bila trema premagana, je rekel odločno: »Marija Magdalena! Jutri bom že daleč od tu; dolžnost zapoveduje in jaz moram poslušati! Toda moje srce ostaja tukaj in samo zato sem še enkrat obiskal Betanijo, da bi s teboj govoril. Glej, jaz te ljubim bolj kot sestro! Okoliščine ne dopuščajo veliko besed in zato te vprašam: Hočeš postati moja žena? Jaz te potrebujem kot pomočnico in svetovalko za moje novo življenje! Želim si, iz hvaležnosti do Jezusa, osnovati dom, takšen kot je tukaj pri Lazarju, za sprejem mnogih prijateljev Jezusovega nauka! Govoril sem z Lazarjem in on bi mi rad pri tem pomagal; in tako te prosim za tvoj odkriti odgovor. Kakršenkoli že bo, bom jaz vedno ostal tvoj brat v Jezusovem duhu!«
5 Magdalena je razmišljajoče odgovorila: »Ljubi brat! Tudi jaz sem že o tem razmišljala, kako naj v bodoče oblikujem svoje življenje, da bi ljubljenemu Mojstru najbolje služila! Začasno sem nameravala Lazarju in njegovima sestrama s pomočjo stati ob strani. Glej, jaz ljubim samo Jezusa! – Toda On me uči, da Ga moram ljubiti tako, da mi bo iz Njegove nasprotne ljubezni vedno pritekala moč, da bom lahko ljubila druge in jim lajšala zemeljsko trpljenje! Zato bi lahko bila tvoja želja po pravem skrbniškem mestu za Jezusove prijatelje res tudi moja. Toda jaz ti moram pred tem priznati: Jaz nisem več devica! Jaz sem bila nekoč globoko padla in edino Jezusu se moram zahvaliti, da sem zopet postala človek! Zato še enkrat razmisli o svojem vprašanju, ljubi brat! Samo, če bom vedela, da je to tudi Jezusova volja, bi ti želela res pripadati, ker si Duha in Jezusovo usmiljenje sprejel v sebe. Sedaj pa govori ti in bodi tudi ti odkrit do mene.«
6 Osrečen je stotnik odgovoril: »Marija Magdalena! Kaj mene zanima tvoja preteklost? Če si postala vredna od Gospoda vsega življenja, da je on v Svoji neskončni ljubezni in milosti potegnil zaključno črto čez tvoje preteklo življenje in da Mu sedaj smeš služiti, bom postal najsrečnejši človek, če hočeš postati moja žena, kar bi jaz hvaležno sprejel, kot milostni dar večne ljubezni. Jaz ti obljubljam pred Jezusovim obličjem, da bom živel tako, da ti ne bo treba nikoli obžalovati, da si mene, kot tujca svoje dežele obdarovala s svojo ljubeznijo!«
7 Magdalena se je ganjena spustila na svoja kolena in pričela glasno moliti: »O Jezus! Dobrotljivi! V Tvoje roke hočeva položiti najino bodočnost! Straži ti nad nama in pokloni nama prave misli in pravo spoznanje, da bova najino zvezo zaščiteno po Tvojem Duhu in Tvojem blagoslovu, po Tvoji zamisli smela uresničiti in pričati o Tvoji ljubezni, moči in Tvojem sijaju. Amen.«
8 Tedaj jo je naenkrat obsijala luč in Jezus je nenadoma stal pred njima. On je nežno spregovoril: »Moja otroka! V duhu sem že obema ponudil svoji roki, ker pa si

Me ponovno prosila za Moj blagoslov, hočem biti tudi viden pri vaju in vama naročam: »Bodita eno v vseh stvareh, v delovanju, delu in ustvarjanju in pustita, da bom vselej v vajini sredini, da bosta vsem grozečim viharjem dorasla.! Kajti, do sedaj sem bil lahko vajin stražar in sem lahko kot mati skrbel in kot Oče ustvarjal! Ko pa se bom dvignil, potem bom lahko deloval in ustvarjal samo še v vama. Zato pa je potrebno veliko moči, veliko ponižnosti in popolna vdanost iz vajine strani! Nobena bolečina vaju ne sme potisniti k tlom! Vendar, z bolečino vajinih soljudi morata imeti sočutje. Nobena žalost vama ne sme odvzeti veselja za služenje! Vendar trpljenje drugih naj vaju naredi močna, da bosta lahko odstranila zlo, ki povzroča trpljenje in žalost. Nobeden greh ne sme ločevati vaju od drugih ljudi, kajti jaz sem bil in sem tisti in bom za večno ostal, ki stoji nad vsemi grehi! Povsod, kjer greh uničujoče izbruhne s svojo pogubo, tja pojdita in ljubeče ponudita vajine roke v pomoč in rešitev. To naj bo temeljni kamen za vajino življenjsko zvezo! Povej, Moja hčerka, da bodo vsi angeli zvedeli iz tvojih ust, imaš kakšen drugačen cilj?«
9 S solzami v očeh je Magdalena rekla: »Sedaj, ko sem še enkrat zvedela iz Tvojih ust, Jezus, sedaj vem: Najvišji cilj, on ni na Tebi, temveč Ti v meni! O Gospod Jezus, daj mi moč za uspeh. Zgodi naj se Tvoja volja in ona naj bo tudi moja.«
10 Ljubeznivo ji je Jezus odgovoril: »Pridi sedaj na Moje prsi, Moj otrok, kajti sedaj si prečiščena! In pridi tudi ti, Moj sin in občutita oba, kakšne blaženosti lahko Jaz pripravim tistim, ki svoje zemeljsko življenje posvetijo Meni!«
11 Tedaj sta oba zaslišala petje nebeških angelskih zborov, kajti tudi mnogi iz velikega duhovnega kraljestva so bili priče te milosti polnega prizora. Nato je Jezus spregovoril: »Zdaj sta sprejela posvetitev od mene za vajino življenjsko zvezo! Vendar samo redki so lahko deležni takšne vidne milosti. Ostanita dobra in zvesta! Držita daleč stran od sebe vse mračne vplive in svetita kot svetla zvezda v vsej duhovni noči, da bo Moje delo uspevalo in raslo, da bo pričetek odrešenja vse razodet! In sedaj bodita blagoslovljena iz Mojega Duha, da bodo sledi vajinih stopinj vsepovsod izdajale in oznanjale: Tukaj hodijo božji otroci! Amen!«
12 Mojster je izginil! Brez diha in globoko ganjena sta oba obstala, nato pa je stotnik spregovoril: »Marija Magdalena! Pred Bogom sva sedaj postala eno! Ostani sedaj v Betaniji, tukaj boš našla dovolj časa, da boš lahko vsem pripovedovala o najinem posvečenju skozi Njega, našega Boga! Jaz pa sedaj rad odpotujem v Rim, kajti sedaj imam pred seboj tako čudoviti cilj! In tako se bova tukaj poslovila, to je volja Gospodova. Naj se zgodi Njegova volja!« in tako sta šla srečno nazaj v hišo.
13 Lazar je predlagal, da bi šli k počitku, ker je moral stotnik nastopiti dolgo potovanje in tako so se gostje udobno namestili; za žene pa so bile pripravljene sobe. Ko pa se

je pokazal prvi sončni žarek, je bilo v hiši vse živo, stotnik je prebudil svoje vojake, konji so bili preskrbljeni in v veliki sobi za goste so se že zbrali prijatelji, da bi se poslovili.
14 Še enkrat so si stisnili roke, toda Magdalena se ni mogla ubraniti solz. Ko je bil dan ukaz za odhod, se je konj ustrašil stotnika. Magdalena je zakričala, toda Rimljanova močna pest je zadržala premoč. – Še enkrat je poslal nazaj pozdrav, nato pa so v ostrem galopu odšli v neznano, novemu cilju nasproti.
15 Že od daleč je stotnik ugledal veliko mesto in ni mogel mimo tega, da se svojim podrejenim ne bi zahvalil za zvestobo in pozornost zaradi česar cela karavana ni utrpela niti ene same nesreče ali pripetljaja na njihovem dolgem potovanju. S poslednjo odločno ježo so dosegli Rim in takoj poiskali straže in poveljniško palačo. Ko je stotnik poročal o misiji za cesarja, je polkovnik rekel: »To se je pa dobro primerilo! Kajti tudi visoki Cirenij je tukaj prisoten. Takoj te bom najavil in bivališča za tvoje vojake jim bodo tudi takoj dodeljena.«
16 Nad vse vesel se je stotnik zahvalil poveljniku, toda v srcu še veliko bolj svojemu čudovitemu Bogu, ki vse tako čudovito vodi. Po eni uri, ko se je nekoliko osvežilo, je že prišel neki vojak z ukazom, da se kolikor mogoče hitro javi v sprejemni sobi njegovega gospoda poveljnika in nekaj minut pozneje je že stal cesarju in Cireniju nasproti.
17 Dolgo sta oba gledala stotnika, šele nato je cesar pozdravil svojega stotnika. Ta mu je oddal zapečateno pismo od Pilata, ki ga je Cesar takoj odprl in začel brati. Med tem časom pa sta se Cirenij in stotnik med seboj pogovarjala, toda ni moglo priti do prave izmenjave besed, ker se je cesar med branjem vznemiril in ponudil pismo Cireniju!
18 Razmišljajoč je korakal cesar po sobi, ko pa je Cirenij vse prebral, je rekel svojemu bratu cesarju: »No, ali še dvomiš nad tem? Jaz sem to že davno vedel, da načrtuje tempelj v Jeruzalemu same laži in maščevanje.«
19 Stotnik je potem moral vse izčrpno poročati, kar je vedel in kar je sam doživel. Cirenij ni mogel slišati dovolj potankosti o tem, kajti sedaj mu je Jezus postal zopet osebno živ; toda cesar se o tem ni dal prepričati, da naj bi Jezus vstal od mrtvih! Nato je stotnik izvedel, da je tudi tempelj že odposlal glasnike v Rim, ki so prejšnji dan prinesli obtožbo proti Pilatu in proti njemu samemu.
20 Cirenij je to tempeljsko sporočilo takoj spoznal kot laž. Pri tem je lahko stotnik dobil vpogled v notranje početje templja; in tedaj je šele prav uvidel, kako potrebna je bila njegova hitra misija k cesarju.
21 Pred njegovimi duhovnimi očmi se je pojavila Jezusova podoba v Njegovi veliki neskončni ljubezni do ljudi. Zato si je še enkrat izprosil besedo, da bi opisal žalostni

prizor na Golgoti in zaključil z besedami: »Tako je končal ta čudoviti človek, ki je v Svojem srcu razvil takšno ljubezen, ki lahko oprosti tudi največjo krivico! Niti en sam pogled ni izdajal, da On vsem tem dogodkom nasproti stoji nemočno! Ne! – Tudi Njegovi učenci in Njegovi privrženci so mu dali takšno spričevalo: »On je hotel, da se je to na Njem zgodilo!« Njihova odkritosrčna ljubezen in ljubeča dejavnost do vseh ljudi priča o Duhu resnice in nesebičnosti njihovega Mojstra. Jaz sam sem videl Jezusa po Njegovem vstajenju in priznavam svobodno in veselo: Jezus živi! In mi smemo sedaj tudi živeti v Njegovem duhu.«
22 Cirenij se je zahvalil stotniku in ga povabil kot gosta v svojo hišo. Cesar pa je dvomil o pripovedi svojega stotnika, dvomil pa je tudi o sporočilu templja – in zato je prepustil Cireniju nadaljnje vodenje in razprave. Stotnik je potem preživel nekaj mirnih dni kot gost v Cirenijevi hiši in smel pričati o Jezusovi moči in sijaju. Vsekakor pa poslancem templja ni bilo lahko, ker jih je Cirenij strogo obsojal; vendar jih ni mogel obdržati v ujetništvu, kajti oni so samo prinesli sporočilo velikega duhovnika Kajfasa.
23 Tako se je stotniku misija v Rim končala. Njegovo veliko zadoščenje je bilo, da je tu pridobil še nekaj prijateljev za Jezusov nauk. Potem pa si je zaželel zopet nazaj v Betanijo in si izprosil pri Cireniju, da bi smel izstopiti iz vojske, da bi se lahko popolnoma posvetil delovanju na Jezusovem delu!
24 Ta želja se mu je zlahka izpolnila. Odpuščen je bil kot komisar za Sidon in Azijo in nato nastopil lažjo vrnitev s svojimi vojaki. Vožnja po morju mu je ponovno pokazala veliko krasoto Boga v Njegovih delih. In hvaležno so se učili to spoznati tudi njegovi spremljevalci!

10. Praznik v Betaniji

1 Po nekaj mesecih so se vrnili vsi čili in zdravi zopet nazaj v Jeruzalem. Ko so bile formalnosti pri deželnem Pilatu urejene in je bil stotnik v svojem novem poklicu, kot rimski komisar priznan, je obiskal najprej Nikodema. Tu je Rimljan zvedel o dogodkih ob Jezusovem vnebohodu in o izlivu živega Svetega Duha nad Njegove učence.
2 Nikodem mu je opisal: »Templarji so bili brez moči proti tej nenadni sili govorov Jezusovih apostolov! In ko so nekateri duhovniki poskušali to prikazati tako, kot da so apostoli v opitem stanju, se je sprožilo med vsemi poslušalci, ne glede na to ali so bili Judi ali tujci, glavni upor in vsi so stopili na stran Jezusovih apostolov in zahtevali tudi krst. V templju je silno kipelo! Veliki duhovnik je bil poln sovraštva in maščevanja. Jaz pa sem zaradi tega izstopil iz templja. Sedaj se sprijenosti ne bodo zganjale več na skrivaj, temveč očitno! Ne bo več dolgo trajalo, da bodo zapori v templju polni; kajti našli bodo že kakšno krivdo na Jezusovih privržencih.« Pri teh besedah se je

Nikodemovo srce stisnilo v globoki bolečini! Čeprav je Pilat smel o sijaju Vstalega tudi nekaj zvedeti in občutiti, je vseeno ostal isti, ki templju to dopušča in tudi mora dopustiti, kajti oni so bili Judje, o katerih se je razpravljalo! In oni sami niso imeli poguma, da bi se pri Rimljanih, kot svojih sovražnikih, izprosili pomoč.
3 Noč je stotnik prebil še pri Nikodemu – zjutraj pa je že odjezdil proti Betaniji. Med potjo je naletel na dva popotnika, ki sta tudi hotela k Lazarju in katerima je lahko opisal pot. Od njiju je izvedel, da sta begunca in da se hočeta umakniti templjarskim zasledovalcem in si v Betaniji poiskati zaščito; kajti v Betanijo si templarji niso upali.
4 Lazar je stotnika že z veseljem pričakoval; kajti Gospod mu je notranje njegov prihod že nakazal. Proti poldnevu je prispel tja, kjer so ga vsi prisotni prisrčno pozdravili; dolgo je držal Marijo Magdaleno v objemu. Sedaj sta tudi pred ostalimi sklenila njuno življenjsko zvezo in zopet je bil samo Jezus, njihov zvesti Bog in Oče, dajalec miru, sreče in blaženosti! Njuna svatba v Lazarjevi hiši naj bi bil praznik za vse apostole in Jezusove prijatelje; kajti Lazar je smatral za svojo dolžnost, da Mariji Magdaleni in stotniku pripravi pravo svatovsko pojedino. Vsi Jezusovi prijatelji so bili povabljeni, do najpreprostejšega delavca in na večer so se združili v notranji povezavi za duhovno uro praznovanja.
5 Lazar in obe njegovi sestri so bili zelo srečni v zavesti, da je tudi Mojster udeležen pri tem prazniku! Napolnjen s to zavestjo je Lazar prosil vse goste in hišne prebivalce, da še bolj zavestno vključijo zvestega Mojstra v svoje veselje! »Kajti, pravo veselje,« je rekel Lazar, »je priznanje prave hvaležnosti! Tako kot mi sedaj prosimo : Gospod! Blagoslovi nas in ta praznik s Svojo prisotnostjo, tako se hočemo tudi mi skupno zahvaliti z najiskrenejšim veseljem, ker nas je spoznal za vredne, da v duhu nebeške harmonije biva med nami! Njegovo čudovito odrešenjsko delo se je za nas pričelo vidno, s svatbo v Kani! Danes smemo tudi mi, kot Njegovi poklicani in izvoljeni v nadaljevanju Njegovega dela, biti udeleženi na svatbi. Takrat je Njegova ljubezen poskrbela da ni manjkalo vina. Danes pa hočemo biti preskrbljeni z duhovnim vinom, ki bo v naših srcih šele priklicalo pravo veselje! In tako sem prepričan, da govorim v Gospodovem imenu, če tebe, brat Janez, prosim, da nam iz globine svojega srca podariš nekaj od tistega, kar je Jezusova ljubezen položila vate.«
6 Po tem pozivu je Janez občutil v sebi najglobljo povezavo z Bogom – in prosil Jezusa za prave besede. Nato se je dvignil iz svojega prostora, šel tja k novoporočencema, ju blagoslovil in rekel: »Moja ljubljena! Gospodu in Zveličarju Jezusa, ki nam je svojo ljubezen tako čudovito razodel, je v veliko veselje, da vaju vidi srečna! Minila je vsa žalost, da Ga ne vidimo več med nami kot nekoč! Saj sedaj

vendar vemo: Gospod živi! – On je pri nas in med nami! On ve, zakaj Se mora prikriti našim isčočim očem; Njegova ljubezen pa nas spremlja občutno in vedno skrbi, da nam, njegovim otrokom in gojencem nič ne manjka. Tudi ta večer in ta od Jezusa blagoslovljena svatba, so potrdilo za Njegovo skrbno ljubezen, s katero hoče nam, predvsem pa tebi, moj ljubi brat in tebi, moja ljuba sestra, pokazati pomen in svetost vajine poroke! Že večkrat je bilo nam, Njegovim učencem nudeno, da smo se udeležili na kakšni vadbi in vedno je Mojster polagal pomen na to, da se novoporočenca, kot tudi vsi udeleženci pouče o vzroku in bistvu od Boga izvoljene poroke. Ne vedo vsi, ki sklepajo takšno zvezo za zemeljsko življenje, da brez blagoslova od zgoraj, poroka ne more imeti nobenega srečnega obstoja! V opojni poltenosti mislijo, da se lahko ljubijo; toda kmalu spoznata obe strani, da je bila njihova zveza velika zmota. Toda poroka od duha resnične pozornosti in najčistejše ljubezni, spočenja posebnega svetega Duha in sicer Duha, ki ni lastnina zemlje, temveč del nebes! Vse nebeške krasote pa ležijo kot dobro obvarovana dobrina v srcih človeških otrok še skrite in naj bi bile po Duhu nebeške skupnosti šele obujene! Mi smo smeli to enkrat doživeti pri našem Mojstru samem, ki je poskušal samo s to, v Njem bivajočo nebeško dobrino storiti, da bi bili srečni vsi tisti, ki so prišli z Njim v notranjo povezavo. Najsvetejša naloga Njegove ljubezni je bila, vse odrešiti in biti vsem pomočnik in Zveličar!

7 Kot ljubeča mati poskuša združiti vse in dopolniti, kar je svet s svojim nemirom, s svojim razkrajajočim duhom pognal v zmešnjavo, tako stojiš ti, o brat, sedaj pred takšno silno nalogo! In Gospod, naš najsvetejši Bog in ljubezni polni Oče ti je zato dal ob stran tole tvojo ženo, ki Njega in vse Njegove besede pozna in ljubi!

8 V treh stopnjah leži ta življenjska naloga pred teboj: Prvič: Iščita s svojim telesom, ki je lupina (obleka) vajine duše, da vedno prideta do pravega reda, da bo s tem lahko dosežena druga stopnja dušnega gibanja! Šele takrat bo pot do tretje stopnje odprta, kjer se bo duh vsega življenja, ki je duh vsega razumevanja in resnične ljubezni, lahko v vaju razvijal in razodel. Zato, ljubi brat, ti ne bom rekel: Da se resnično ljubita in si bodita zvesta! Temveč vama rečem: Borita se za tega duha, ki se razodeva v in skozi Jezusa, našega Mojstra, da bosta imela obilo pravih doživetij z Bogom! Potem boš ti, o sestra podaljšana roka večne ljubezni in zaščitnica in varovalka tiste dobrine, ki ti jo je večna ljubezen podarila, da bi služila in osrečevala! Borita se, borita se po notranji edinosti! Samo v enosti bosta lahko izpolnila svojo veliko ljubezensko delo! Vedno se zavedajta: če bosta ostala v pravi ljubezni, bosta lahko vsa nasprotja, ki se bodo zrinila med vaju tudi premagala! Kajti potem bodo nastali tudi pomočniki, ki bodo iz božjega srca poslani k vama! Dopolnita sedaj med seboj tisto, kar vama še

manjka! In imejta vedno pred svojimi očmi: Prave poroke so sklenjene v nebesih! Potem se bodo vsa vajina dela pričela v osrečujočem duhu nebeške harmonije v vama. Potem ta dela ne morejo zgrešiti, da bodo tudi plodovi vajine ljubezni en del poln nebeške svetlobe. Zavedajta pa se tudi, da kača še ni mrtva, temveč mirna in prikrita živi tudi še v vama! Zato se varujta pred njo in stražita nad dobrim duhom v vama, da kačja slina ne bo nikoli onesnažila vajinega gibanja. Eden naj v potrpežljivosti nosi breme drugega! In za vedno si zapomni, da združene moči, združeno delovanje in ustvarjanje dvojno osrečujejo! Moj brat, ti si bil pogan; vendar ti je bila vera drugih vedno sveta, ker pa si sedaj posvečen v našem verovanju in si posvečenje sprejel poleg tega še od Gospoda Samega, ti tako ne bo težko svojo življenjsko nalogo, ki si jo sam izbral in to je, da ustanoviš dom za zasledovane Jezusove prijatelje, izpolniti sedaj v Jezusovem namenu. Tvoja žena ljubi Gospoda kot nihče od nas vseh in v njenem srcu je že zgrajen sveti oltar za Njega! Bodi pozoren na njeno notranje življenje, potem bosta eno! In Njegova čudovita beseda: ¨Mož in žena – naj postaneta eno!¨ se bo izpolnila! In Jezus, naš čudoviti Mojster, lahko prinaša plodove v vaju in potem tudi okrog vaju nadaljuje to delo Njegovega Odrešenja. Trpljenje odrešene ljubezni vaju priganja k uresničitvi tega božjega načrta, ki leži tudi v vaju in vama dopušča slutiti in občutiti tisto, kar Mojster še ni izgovoril z besedami: Tako pojdita sedaj svojo pot, nošena od ljubezni tistih, ki vaju poznajo! Ne pogledujta za tistim, kar leži za vama, temveč navzgor! Kajti od tam sprejemata vse, kar je potrebno za premagovanje vseh še obstoječih nasprotij! Tudi moj blagoslov naj vaju spremlja in ljubezen in milost našega Mojstra naj bo vsak čas z vama! Amen!«

9 Vse oči so bile med tem govorom usmerjene v Janeza. Magdalena se mu je zahvalila z besedami: »Brat Janez! – Tvoje besede so bile, kot zalivanje najinih srčnih cvetlic, katere je večna ljubezen za najino in za veselje drugih v nama pustila rasti! Če pa bi vse besede tako prav premislila, ki si jih iz svoje srčne ljubezni govoril za naju oba, tedaj. ljubi brat, se mi zdi najina naloga vendar zelo velika. Da, če bi Gospod in Mojster še tu in tam prišel k nama, bi živela v upanju, da Mu bom lahko svoje skrbi in stiske razodela in od Njega sprejela nasvet! – Kajti izpolniti hočem in moram to najino nalogo, to dolgujem svojemu ljubljenemu Jezusu.« -

10 Janez je odgovoril: »Sestra, o sestra! Ne otežuj si brez potrebe svoje življenjske poti! Tvoj Mojster te je ljubil in osrečil z nebeško hrano v zahvalo za tvojo ljubezen. Misliš, da bi lahko Gospod popustil v ljubezni do tebe? Glej, šele ko nam je bil On vidno odvzet, se je za nas pričel čas dozorevanja, ker smo morali pričeti paziti sami nase! Tako Ga razbremenimo in Mu prinesemo naše srce za veselje in okrepitev!

Potem je prišel Njegov čas, ko je Njegova najgloblja želja izpolnjena, da smo mi vedno povezani z Njim z Duhom bolj svobodne otroške vdanosti! Potem ni več skrb, temveč moč in mir naš delež. Tako živi sedaj s tvojim, od Njega Samega za tebe izvoljenega življenjskega partnerja, kot zaveznikom za Njega in Njegovo delo. Zato je On prisoten, vama občutno in mogoče vidno! Njegova ljubezen naj bo vajino življenje in bistvo in vajina vdanost, in zahvala, za vso Njegovo ljubezen! Amen!«
11 Dan se je veselo zaključil. V vseh srcih je žarela zahvala za Jezusa, tega ljubljenega Mojstra. Kajti zavedali so se: Četudi neviden njihovim očem, biva Gospod med njimi in osrečuje vse! 12 Tako se je končal ta dan, kot dogodek kakor v času Jezusovega življenja! In še dolgo se je pripovedovalo v Betaniji o svatbi rimskega stotnika. In kako je tudi pogan postal orodje velike Zveličarjeve ljubezni.

+ + + + + +

O, vi bralci! Prebudite se vsi in zagorite v ljubezni do Tistega, ki je v Svoji veliki ljubezni dal Svoje življenje za nas vse! Kateri tudi nam služi, vse do te ure in nam hoče služiti še naprej in naprej, do naše popolnosti. To nam daje šele moč, da sodelujemo na Njegovem odrešenjskem delu, in pripravimo vsa srca, da bo Njegova sveta noga zopet lahko prestopila to Zemljo in bo on, voden od roke otroka, lahko vstopil v Svojo lastnino! Aleluja Amen!

(Brat Greorg Riehle)